

Vragen en antwoorden

Geïnterviewd door Wolter Brakshoofden

Interview afgenomen op 25 november 2020 in Rijnsburg

André Piet (www.goedbericht.nl): “Bij ons in de woonkamer in Rijnsburg, heeft mijn goede vriend Wolter Brakshoofden een aantal, nogal uiteenlopende, vragen voorgelegd met betrekking tot het Goede Bericht.”

Onderwerpen:

1. Werkverdeling of verschil in boodschap? **3**
2. Paulus anders geïnformeerd **4**
3. Waarom hadden waterdoop en genezing (aanvankelijk) een plaats in Paulus' bediening? **4-5**
4. Het bijzondere van Paulus' geheimenissen **5-6**
5. Het geheimenis van het huwelijk **6-7**
6. Het lichaam van Christus – specifiek Paulus **7**
7. Aanbod of mededeling? **7-8**
8. Waarom geen oproep tot keuze? **8-9**
9. Verschil tussen verzoening en vergeving **9-10**
10. Boze aeon of genadetijd? **10-11**
11. Waarom vraag je nooit geld? **11-12**
12. Als GOD de wereld verzoent, waarom oordeelt Hij dan nog? **13-14**
13. God is GOD **14**
14. De leer van annihilatie **14-15**

Afsluiting

Interview

Wolter: Goedemiddag, ik mag je van harte welkom heten. Leuk dat u kijkt. Ik ben vandaag te gast bij André. Dank je wel dat je me wilde ontvangen.

André: Met genoegen.

Wolter: Nou, dat is goed om te horen. Waarom ik hier zit? Dat kwam eigenlijk omdat ik, een maand of drie geleden denk ik, jou eens heb gevraagd: “Mag ik jou een lijst met vragen voorleggen? En daar heb ik dan één voorwaarde bij, en dat is dat je de vragen in relatief korte tijd zou beantwoorden.”

André (lacht): Dat is veel gevraagd, Wolter, maar ik heb het toen toegezegd.

Wolter: En inderdaad, hij heeft het toegezegd, dus vandaar dat ik hier zit. En ik stel voor dat we snel beginnen.

André: Nou, steek van wal, Wolter.

Wolter: Oké. De eerste vraag: Als we je website **goedbericht.nl** bekijken, dan zien we dat er veel artikelen en studies gaan over dat er een ‘Evangelie van de voorhuid’ is en een ‘Evangelie van de besnijdenis’. Maar kan het nou niet zo zijn dat de discipelen een andere doelgroep hadden dan Paulus? Dus dat de discipelen het Evangelie aan de Joden – de besnedenen – zouden verkondigen, en dat Paulus het Evangelie aan de heidenen – aan de natiën – zou verkondigen? Een soort van werkverdeling? En als dat nou niet zo is, welke Schriftplaatsen ondersteunen dan jouw inzicht?

André: Ja, ik denk dat dit meteen een heel essentieel punt, een kernachtige kwestie, is. Dat heeft alles te maken met de afspraak die gemaakt is in Galaten 2, zoals je dat daar aantreft. Paulus heeft daar een ontmoeting met Petrus, maar ook met Jakobus en Johannes, wat daar dan genoemd wordt: ‘de steunpilaren van het geloof’. En dan wordt er afgesproken dat Paulus en Barnabas naar de natiën zouden gaan, en dat Jakobus, Petrus en Johannes – in die volgorde vinden we hun brieven ook in het Nieuwe Testament – naar de besnijdenis zouden gaan. Dit wordt dan meestal opgevat als puur een werkverdeling; jullie daar naartoe, wij hier naartoe. Dat is ook wel zo, maar het is denk ik véél meer dan dat want er is ook een verschil van boodschap. In de meeste moderne vertalingen wordt dat weg vertaald. Dan

wordt er gezegd 'het Evangelie aan de besnijdenis' – Israël – , of 'het Evangelie aan de natiën'. Maar er wordt echt duidelijk gesproken over dat 'Paulus het Evangelie van de voorhuid – dus van de onbesneden – was toevertrouwd' en 'Petrus het Evangelie van de besnijdenis'. Dat laatste was een boodschap gericht aan, en specifiek voor, Israël, terwijl Paulus dus een andere boodschap – niet andersoortig maar wel een andere boodschap met andere accenten – naar de onbesnedenen bracht. Dus ik denk dat dat een heel belangrijk punt is, omdat het aangeeft dat er – op z'n minst – een verschil in accent is in boodschap. Paulus had andere dingen nog te melden dan Petrus en de zijnen.

Wolter: Heeft het ook te maken met dat Paulus op een hele andere manier geïnformeerd is over wat hij mocht brengen?

André: Ja, dat is denk ik ook een heel wezenlijk verschil tussen – als ik het even samen mag vatten – de twaalf, waar Petrus toch de exponent van was, en Paulus die daar dus geen deel van uitmaakte. Paulus heeft nooit de Heer in Zijn bediening hier op aarde ontmoet, en heeft zijn eigen bediening ook pas veel later gekregen, nadat de Heer al ten hemel was gevaren. Daarnaast is Paulus ook geroepen in het buitenland – een totaal andere context, een heel andere roeping – en dat stempelt ook het verschil in boodschap. Het is dus de wijze waarop Paulus geroepen is, hoe hij geroepen is, waar hij geroepen is en wanneer hij geroepen is. Dat maakt ook zijn boodschap anders; Paulus wist meer. Het was ook in een latere fase van de ontwikkeling – nadat Israël eigenlijk de boodschap al had afgewezen – dat Paulus *in the picture* komt. Dat is trouwens ook wat Paulus in Galaten 1 dan weer beschrijft, hoe hij zijn Evangelie niet van een mens heeft ontvangen; dus ook niet van Petrus of één van de twaalf. Nee, hij had het rechtstreeks van de Heer Zelf vernomen. Niet alleen maar toen hij geroepen werd, op de weg naar Damascus, maar ook later is hij door de Heer Zelf onderwezen. Dus vanuit de hemel.

Wolter: Ja, mooi als je de Schiff toch zo gedetailleerd gaat bekijken, dat je dit soort dingen dan mag zien. Dus dat Paulus inderdaad een andere roeping had dan de twaalf.

André: Ja.

Wolter: En dat is weer een bruggetje naar mijn tweede vraag want: Als Paulus nou een andersoortig Evangelie mocht verkondigen, waarom lees je dan dat hij mensen doopte in het begin van zijn roeping? Heel in het begin van zijn roeping – ik meen in Handelingen 13 – genas hij ook

mensen. Dat hoort dan toch bij het Evangelie van de besnijdenis, of ligt het wat genuanceerder?

André: Nou, eerst eventjes nog een correctie op een veronderstelling in je vraag. Je zegt: Paulus bracht een 'andersoortig Evangelie'. En dat is nu juist wat Paulus zo benadrukt in Galaten 1, dat hij dat niet doet. Zijn Evangelie is weliswaar anders, maar niet andersoortig, en dat komt in de meeste vertalingen ook niet goed uit de verf. Het zijn verschillende begrippen. Paulus benadrukt eigenlijk dat verschil ook heel duidelijk; het is weliswaar anders wat hij vertelt, maar niet andersoortig. Het is namelijk een gemeenschappelijke bron en een gemeenschappelijke basis, en de elementen van de gestorven en opgestane Heer zijn zowel fundamenteel in de boodschap van Petrus, als in die van Paulus. Dus fundamenteel is het hetzelfde, alleen het zijn andere accenten die daarin worden gelegd.

Wolter: Oké, dank voor de correctie.

André: Ja, dat was de correctie, en nou dat andere punt, namelijk: dat Paulus in de Handelingentijd nog heel sterk gericht was op Israël en trouwens ook aansluiting zocht bij de synagoge; hij deed ook vele concessies richting de Joden. En, wat je ook noemt, dat door zijn handen ook nog wonderbaarlijke genezingen plaatsvonden. Het heeft heel sterk te maken met die fase van de Handelingentijd, waarin God nog het bewijs aan Israël leverde dat het Evangelie naar de natiën was gezonden. Aan het einde van het boek Handelingen, lees je dat Paulus dat ook in Rome zegt: 'Het zij u bekend dat deze redding Gods, dit heil Gods, naar de natiën is gezonden', en God heeft dat onder bewijs gesteld. Hij heeft bewezen dat de bediening van Paulus, naar de natiën toe, door Hem Zelf is gecertificeerd en bewezen door die wondertekenen. Namelijk dat Paulus dus de apostel is, die nu inderdaad beweest – en het bewijs geleverd heeft – dat het Evangelie richting de natiën is gegaan. En dat, toen eenmaal in Handelingen 28, de deur op slot ging voor Israël; als natie dan. Ik denk dat dat ook het bijzondere aangeeft van die fase in de historie. En na Handelingen 28 breekt daarmee ook een nieuwe periode aan, waar wij nu nog steeds in zitten.

Wolter: Oké, dank je wel. Paulus is inderdaad een heel bijzondere apostel, hè, als je het in de Bijbel gaat bekijken. En dan zie je ook dat hij een heleboel geheimenissen bekend heeft gemaakt, die vooraf misschien verborgen in het Oude Testament stonden, maar onbekend waren.

Hoeveel geheimenissen, heeft Paulus bekendgemaakt en dan kun je er daar een paar van noemen waarvan je zegt: misschien heel interessant om sowieso te benoemen?

André: Nou, hoeveel? Dat hangt er een beetje van af hoe je telt, maar hij noemde er een flink aantal in zijn brieven. Het is trouwens opmerkelijk dat je dat bij Jakobus, Petrus en Johannes niet terugvindt, behalve dan – moet ik er voor de volledigheid bij zeggen – in het boek Openbaring. Daar vind je het woord geheimenis – in het Grieks: *mysterion* – ook wel weer terug, maar dat is in een heel ander verband. In de evangeliën lees je dat de Here Jezus Zelf ook geheimenissen vertelt. Dat zijn de verborgenheden van het Koninkrijk en de gelijkenissen die Hij in dit verband ook vertelt. Maar Paulus' brieven... ja, die wemelen eigenlijk – om het zo maar te zeggen – van de geheimenissen, ofwel verborgenheden die hij openbaart. En daarbij doelt hij iedere keer ook op dingen die in het Oude Testament verborgen zijn – bedekt – en die hij onthult. En ja, dat is hem ook geopenbaard. Wat Paulus deed was altijd de Schrift openen en de bedekking wegnemen, en zo die verborgenheden ook openbaren.

Je vroeg zo naar een paar. Nou ja, in de Romeinenbrief lees je over het Evangelie van de verborgenheid, waarmee zijn brief afgesloten wordt. Ook in Romeinen 11 waar hij spreekt over de tijdelijke, en de gedeeltelijke, verharding die nu over Israël is gekomen. Heel karakteristiek in al die geheimenissen die Paulus onthulde is dat het te maken heeft met het huidige tijdsframe. De periode tussen de eerste en tweede komst van Christus, waarin God een verborgen werk doet en waarin Israël tijdelijk terzijde staat. Dat noemt hij in Romeinen 11, maar hij spreekt in Efeze ook over de verborgenheid van het Evangelie, over de verborgenheid van Gods wil.

Wolter: Wat ik zelf een mooie vind, is het geheimenis van het huwelijk. Kun je daar iets over vertellen?

André: O ja, dat is een schitterend voorbeeld. Het illustreert ook prachtig wat ik even kort aanstipte, namelijk dat verborgenheden te maken hebben met dat wat in het Oude Testament al staat geschreven, maar waarin een verborgen betekenis ligt besloten. Nou, en dan in Efeze 5, spreekt Paulus over het geheim van het huwelijk. Dan verwijst hij naar Genesis 2 vers 24 over 'die twee zullen tot één vlees zijn'. En dan zegt hij: "Dit geheimenis" – dus daar in Genesis 2 vers 24 – "is groot"... is mega! En hij zegt: "wel en ik zeg dit met het oog op Christus en de ekklesia [letterlijke

betekenis: vergadering, meestal vertaald met gemeente].” Dus die waarheid van dat ‘ene vlees’ dat ‘ene lichaam’ – Adam en Eva – die waarheid, daarin zit de waarheid van het lichaam van Christus ook besloten, verborgen. Paulus verwijst naar het Oude Testament, om dat wat daar allemaal in verborgen is. En dat geeft dus ook aan dat die Hebreeuwse Bijbel buitengewoon belangrijk is, juist om de verborgenheden te begrijpen. En dan ga je ook des te meer spitten, want daar ligt zoveel verborgen en dat is dus een goudmijn om in te zoeken én te vinden.

Wolter: Je gebruikte daarnet de term ‘lichaam van Christus’. Volgens mij komt die term niet bij de twaalf voor, maar echt heel specifiek bij de apostel Paulus, hè?

André: Dat klopt, want dat is een typisch Paulus ding. En eigenlijk is dat – dat vind ik ook zo apart – bij zijn roeping al bepaald, dit ligt al vast bij zijn roeping. Paulus vervolgde de ekklesia en dan wordt hij vervolgens op de weg naar Damascus geroepen. En dan vraagt de Heer vanuit de hemel in een oogverblindend licht: “Saul, Saul, wat vervolg je Mij?” Paulus vervolgde de ekklesia, maar de Heer zegt: “Je vervolgt Mij”, waarmee eigenlijk gezegd is: Ik ben die ekklesia. In de kiem ligt daarin de waarheid al besloten. De waarheid die Paulus in zijn brieven mocht onthullen dat de ekklesia en Christus in de hemel een eenheid vormen; Hoofd en lichaam. De bestemming van Christus daarboven, is de bestemming van de ekklesia. Schitterend, hè?

Wolter: Ja, ik moet me aan mijn lijstje houden, maar ik zou zo drie of vier vragen daarover kunnen stellen. Misschien de volgende keer?

André: Wordt vervolgd, wellicht.

Wolter: Oké, een iets andere vraag. Waarom leg je er altijd de nadruk op, dat het Evangelie geen aanbieding is maar een boodschap?

André: ‘Evangelie’ betekent inderdaad ‘goed bericht’ of ‘goed nieuws’ – ik heb mijn website daar ook naar vernoemd. Je zou het op verschillende manieren kunnen weergeven, maar het heeft te maken met een boodschap, een mededeling. En ja, het wordt heel dikwijls in de christenheid toch altijd gezien als een aanbod. Maar genade is geen aanbod! Zo van: “Ik bied jou deze pen aan”. Want dan kun je het weigeren en dan is het niet van jou. Genade is een mededeling! Ik zeg: “Deze pen is van jou”. Zelfs al zou je het niet aanpakken, dan nóg is die pen van jou. Want het is gewoon een

mededeling... en of je die mededeling nu gelooft of niet, het blijft wáár.

Het Evangelie is een mededeling: God ís jouw Redder. En dan kan ik tegen al die miljarden mensen zeggen maar ook als ze het niet weten is het wáár. En zelfs als ze het niet geloven, is het nog - net zo goed - wáár. Er zijn er velen die dit niet weten, maar het wordt ze ook niet verteld. En dan zijn er ook altijd nog mensen die dit niet willen geloven, maar dat is vooral een religieus ding. Mensen die het niet willen dat God de Redder ís; want dat zou maar makkelijk zijn.

Wolter: Dank je wel, voor dit antwoord. De volgende vraag die ik voor je heb, is deze: Waarom roep je in je studies nooit op om te kiezen voor de Heer en je leven aan Hem te geven? Want een bewuste keuze maken dat is toch essentieel voor je redding? Heeft dit misschien te maken met de vorige vraag over 'dat het Evangelie geen aanbieding is maar een boodschap'?

André: Ja, dat is dus de versie die in de christelijke wereld eigenlijk standaard is van: "Jij moet kiezen en als jij niet kiest, ja, dan is het dus niet voor jou weggelegd." En dan is het - zoals men dat dan voorstelt traditioneel van oudsher 'eeuwig wel' – goed – of 'eeuwig wee' – en dan komt het *never* nooit meer goed. Maar de boodschap van het Evangelie is een herautboodschap; je vertelt het. En dat is ook precies waar Paulus toe geroepen was, om het inderdaad te herauten, om het mede te delen: God, Die de Schepper is – of je dat nou gelooft of niet – Hij is ook de Rechter én de Redder van deze hele wereld! Ja, en dat is wat mensen dan zouden hóren en wat mensen zich zouden realiseren, beseffen, daarover zouden denken.

Ja, en waarom ik niet oproep om te kiezen? Het is eigenlijk anders. Het is een oproep tot *metanoia*. Meestal wordt dat Griekse woord vertaald met 'bekeren', of met 'berouw hebben', maar *metanoia* wil eigenlijk letterlijk het volgende zeggen: *meta* heeft te maken met 'om' of 'met' of 'na'. En dat *noia* is 'denken'. De mensen zouden hóren en daarover dénken. Als je de feiten gewoon neerlegt – het Evangelie vertelt – dan stemt dat tot nadenken. En dan kan de conclusie niet anders zijn dan: "Ja, als Hij zo groot is, waarom zou ik mijn leven dan niet aan Hem geven?" Dus dat ligt wél in de boodschap besloten; je vertelt iets geweldigs en dat roept op, en dat zet aan tot geloof. Maar geen kwestie van keuze, dus dat zijn toch andere dingen. En ik geloof trouwens ook niet dat je daar, in de prediking,

iemand mee aanzet of dat je iemand kan brengen tot een keuze.

Wolter: Oké, dus de essentie is: Hij ís je Redder, dat is de boodschap. En als God het geeft, dan verandert Hij je denken waardoor je in dankbaarheid mag zien op die gift die Hij geeft, die genade gift. Dat is de setting, en daarom is het niet zozeer een oproep van: “Ga jij nu kiezen.”

André: Amen, ja. In bepaalde opzichten kan ik me voorstellen, dat dat opgevat wordt als een keuze. Dan wordt het een kwestie van ‘hoe benoem je het’, maar de gedachte erachter is altijd van: Je moet kiezen want als jij niet kiest, ja, dan komt de boodschap dus helemaal te vervallen. Kijk, en dáár protesteer ik tegen. Sterker nog, dat doet de boodschap teniet, want het is juist een mededeling waar je niet tegen kúnt kiezen.

Wolter: Mooi, prachtig! Ja, ik ga van hot naar her, ik heb een hele andere vraag nu. Kun je ons misschien de toelichting geven op wat nou het verschil is tussen verzoening en vergeving?

André: Ja, ik denk dat er tussen beide begrippen wel overlap zit. Dat wil zeggen dat een element van vergeven ook wel in verzoenen zit en vice versa, maar het zijn twee verschillende begrippen.

Vergeven wil zeggen dat je iemand, wat iemand gedaan heeft, niet aanreken. Verzoenen wil zeggen dat een vijand gemaakt wordt tot een vriend, en dat zijn twee verschillende dingen.

God verzoent de wereld tot Zich. Dat wil zeggen: een wereld die van Hem vervreemd is, en Hem vijandig gezind is, die maakt Hij tot vrienden van Hem.^[Kol.1:20] En dat doet Hij door de boodschap van het kruis, waarin Hij demonstreert dat Zijn liefde niet kapot te krijgen is. En zo beweegt Hij de wereld, met succes uiteindelijk, tot vrede. Maar vergeven wil zeggen ‘Hij rekent iets niet aan’, dat zijn twee verschillende dingen die je daarom ook zou onderscheiden.

Het misverstand ontstaat denk ik vooral – en dat is wel een beetje een Nederlands probleem omdat ‘verzoenen’ ook heel vaak wordt opgevat als ‘dat iets bedekt is’ – de zonde is bedekt. Maar het idee van verzoenen is dat een vijand tot een vriend wordt gemaakt, terwijl bedekken wil zeggen dat een zonde niet meer gezien wordt en bedekt is. Vandaar dat daar ook niet mee gerekend wordt, dat zijn denk ik heel verschillende begrippen.

Wolter: Ik vind het mooi dat je dat jaren geleden zo naar voren hebt gebracht. Toentertijd kreeg ik in ieder geval wat meer zicht op wat verzoening nou eigenlijk betekent. “Vijanden – vrienden”, zo vat ik het altijd samen. Ik vind dat prachtig!

André: Ja, het is wat het woord betekent. En dat is trouwens ook opmerkelijk – en dan sluit ik even aan bij het begin van het gesprek – namelijk: dat dit ook weer zo'n essentieel ding is en typerend voor de apostel Paulus. Want dát woord ‘verzoenen’ kom je elders in het Nieuwe Testament niet eens tegen. Paulus is degene die de boodschap van verzoening bracht en dat begrip van ‘vijanden die tot vrienden worden gemaakt’. Dat is echt een typisch element, een heel belangrijk element – niet te zeggen een kern – van de boodschap van Paulus.

Wolter: Welke grondwoorden worden dan nog meer met ‘verzoening’ vertaald? Want je leest het natuurlijk vaker, ook in evangeliën.

André: Dat is in traditionele vertalingen een begrip dat wordt weergegeven met ‘verzoenen’, waar het Griekse woord *hilasmos* staat. Maar dat is niet verzoenen, dat is beschutten, bedekken. Het is een ander begrip. Alleen in onze Nederlandse vertalingen worden twee totaal verschillende woorden met één Nederlands woord weergegeven. Ik bedoel het woord *hilasmos* en het woord *katallasso*, of aanverwante begrippen. Ja, en dat is heel verwarrend, want daarmee worden twee begrippen gewoon vermengd. Ik moet erbij zeggen: dat is vooral een Nederlands probleem, want in andere talen – Duits, Frans, Engels – speelt dat niet. Die kunnen dat wel keurig uit elkaar houden.

Wolter: Oké, de volgende vraag. En daarvoor wil ik graag Galaten 1 vers drie tot en met vijf lezen, en daar staat dit: ‘genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus, die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, om ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader, aan wie de heerlijkheid zij in alle eeuwigheid! Amen.’ Het is genadetijd, maar de Schrift spreekt ook over een ‘boze tijd’ – over een ‘boze aeon’ – in Galaten 1 vers vier. Hoe moet ik dat nou zien? Is het nu een tijd van genade of is het een boze tijd, of zit het toch nog anders? Kun je daar iets over zeggen?

André: Nou, ik denk dat dat geen tegenstelling is. En die 'boze wereld' – zoals dat in Galaten 1 vers vier dan wordt weergegeven in de NBG-vertaling en de Statenvertaling is daarin, meen ik, niet wezenlijk anders – ; vanuit de Griekse grondtekst is sprake van 'deze tegenwoordige boze aeon'. Voor deze aeon geldt dat Satan de god van deze aeon is, en als 'de overste van de macht van de lucht' deze wereld ook betovert en beliegt – bedúveld, om zo te zeggen.

Maar dat nu genade heerst en dat dit ook 'de dag van genade' is, zoals Paulus dat noemt... ik denk niet dat dat een tegenstelling is. Sterker nog, ik denk dat het wezenlijk hetzelfde is.

Kijk, God grijpt vandaag niet in. Genade heerst, je leest dat in Romeinen 5. Je leest er ook over in de Hebreeënbrief; over 'de troon van genade'. God heerst vandaag in genade, en dat betekent: Hij grijpt niet in. Maar dat betekent dus óók dat deze wereld gewoon zijn gang kan gaan, en dat is nou typisch wat we inderdaad om ons heen zien.

Deze aeon is aan zichzelf overgeleverd. Paulus zegt in Romeinen 1 – dus in diezelfde brief waar hij spreekt over "dat genade nu heerst" – dat: "God de wereld overgegeven heeft in verwerpelijk denken". God laat deze wereld los in haar hele doen en laten, in haar denken. Hij grijpt daarin niet in, maar dat is Zijn genade. Alleen in datzelfde tijdsframe – in deze boze aeon – klinkt óók de boodschap van Wie God is en 'de verzoening der wereld' en dat wat Hij te melden heeft. Dus het is 'boos' omdat de mens z'n gang kan gaan, en het is 'goed' – en 'genade' – dat Hij niet ingrijpt. ^[Rom.2:4, Rom.3:25] Dus dan zie je dat het niet zozeer is van: "Is het nou één of het ander?" Het is beide en dat hangt ook samen.

Wolter: Het is misschien ook vanuit welk perspectief je het bekijkt?

André: Precies ja.

Wolter: Dus vanuit God...

André: ...is het genade. En als de wereld aan zichzelf is overgeleverd... nou, daar hoef je niet veel van verwachten. Ik zou zeggen: Kijk om je heen en je ziet genoeg. Lees de krant; niet teveel, want daar word je meestal niet zo vrolijk van.

Wolter: Zeker niet, nee. Even een heel andere vraag: Waarom vraag je nooit geld voor je studies? Je moet toch ook leven? En bovendien zegt het Woord in 1 Timotheüs 5: 'De arbeider is zijn loon waard.'

André: Nou, ik zou zeggen, Wolter, maak je geen zorgen over mijn leven... en dat doe je geloof ik ook niet, hoor. Maar het is een principiële keuze voor mij om onafhankelijk te zijn en nooit geld te vragen. Dit is eigenlijk altijd al zo geweest, al vele – nou, ik mag wel zeggen tientallen – jaren. En het is niet origineel, ik heb dat eigenlijk afgekeken van de apostel Paulus die dit als “zijn grote loon” beschouwt. Dat vind ik heel leuk; hij speelt daarin ook met woorden als hij dat beschrijft in 1 Korinthe 9. Hier licht hij het allemaal toe; zijn strategie en waarom hij werkte zoals hij werkte. Hij zegt – en dat vind ik prachtig zoals hij het formuleert omdat het dubbelzinnig is – : “Ik breng het Evangelie om niet”. Dat kun je opvatten als: God vraagt niks, Hij geeft puur, gratis en voor niks, zonder tegenprestatie. Ja, maar dat is óók de wijze waarop Paulus opereerde en het Evangelie bracht; hij vroeg niks.

Ik moet er trouwens bij zeggen dat Paulus, bij gelegenheid, wel werd ondersteund. Je leest dat meerdere keren en daar maakte hij dankbaar gebruik van. Maar dat is een ander ding en daar is ook niks op tegen, want het gaf hem de gelegenheid om meer tijd spenderen aan dat wat zijn eigenlijke kerntaak was. Maar Paulus vroeg principieel niets – en zo sta ik er voor mezelf ook in – en dat demonstreert precies de boodschap die hij uitdroeg, namelijk: Ik doe het om niet.

Dus er is op zich niks tegen om, als arbeider, geld te vragen, maar in dit geval is het: ‘het Evangelie om niet’. Het gróóteste voorrecht is juist, om dat ook te mogen etaleren, te laten zien, te demonstreren van: “Mensen, het is grátis en je hoeft er helemaal *niente* voor te geven!”

Wolter: En wat mij nu te binnenschiet, wat ik ook heel mooi vind, is dat Paulus volgens mij wel geld inzamelde voor de heiligen in Jeruzalem, toch?

André: Ja.

Wolter: Dus, hij vertelde het Evangelie om niet, maar hij verzamelde wel...

André: Er vond wel een inzameling voor anderen plaats, ja. En dan vroeg hij niet zozeer, maar dan vertelde hij over de toestand van de armen daar in Jeruzalem. Hij beschouwde het als een voorrecht als mensen daar ook bij betrokken waren, om daar wat voor te geven. En dan ook van harte zonder enige dwang. Ja, dat is er wel heel kenmerkend voor, zoals hij daar dan ook mee bezig was.

Wolter: Iedereen zal trouwens die ervaring ook wel hebben dat, als je iets voor iemand koopt – en je kunt dat geven – , dit vreugde geeft. Een verrassing, een gift, dat is leuk.

André: Ja, maar kijk, het woord genade – dat vind ik zo mooi: *charis*, het Griekse woord zelf – heeft bij ons een wat godsdienstige klank gekregen, maar het is eigenlijk gewoon een gunst. Je krijgt iets en je hoeft er niks voor te betalen. Als je gezond bent, of je geniet van een glas wijn, of van de zon die opkomt... Ja, je krijgt dat zomaar, je mag daarvan genieten en het maakt je blij. Nou, dat is wat genade, wat *charis*, is. Je krijgt iets en dat maakt je blij en dat raakt je hart. En dat zet je hart ook weer in beweging om dat vervolgens uit te delen, want er is niks heerlijkers. Het is geweldig om genade te ontvangen, maar het is ook heerlijk om genade uit te delen, en om daarvan te spreken. Ja, en ik ervaar dat zelf ook zo als je daarvan spreken mag; je wordt dan automatisch blij, dat kan niet missen!

Wolter: Mooi hè, ja geweldig! Volgende vraag, André: Als God vrede met de wereld heeft, waarom oordeelt Hij dan nog?

André: Oei, dat is inderdaad weer een héél andere vraag. Die vrede heeft te maken met waar we het eerder over hadden; verzoening. Verzoening is ook dat vijanden tot vrede komen. God staat niet vijandig tegenover deze wereld, maar de wereld staat vijandig tegenover Hem. God máákt vrede met deze wereld, en uiteindelijk zal heel de schepping – hemel en aarde en alles wat erin is – in vrede zijn met Hem. Maar dat oordeel of gericht, waar je bijvoorbeeld over leest aan het einde van het boek Openbaring – Openbaring 20 bij 'de grote witte troon' – dat maakt onderdeel uit van dat proces. De doelstelling is dat God vrede maakt en vijanden inderdaad verandert in vrienden. Maar in de weg daarnaartoe, in dat proces, confronteert Hij mensen met wie ze zijn. Ik denk ook dat God de mensen confronteert met Wie Hij is. In Openbaring 20 lees je dan dat – na de duizend jaren – de doden zullen opstaan voor die grote witte troon. En dan staat er van: 'en de boeken gingen open en alle werken werden openbaar'. Zo zet God de dingen recht; door de waarheid te onthullen, en zo brengt Hij mensen ook op de knieën.

Wolter: Dus oordelen is eigenlijk geen goed woord. Het is meer een richten, het is meer een 'bewust maken van'.

André: Nou, op zich is het woord 'oordelen' correct, want de Bijbel gebruikt dat ook in dit verband, maar het onthult niet

het motief, namelijk: 'het richten' geeft aan 'het zet récht', en dat doet Hij door de dingen aan het licht te brengen. Zoals een rechter oordeelt, en daarmee dingen aan het licht brengt, maar dat doet hij om de dingen récht te zetten en om uitdrukking te geven aan wat zijn taak is. Een taak van een rechter is om dingen recht te zetten, terecht te brengen ook, dát is de doelstelling. Dus 'verzoening' is het eindpunt en gericht – het oordeel – maakt deel uit van het proces op weg naar die eindbestemming. Ik denk dat dat de verhouding tussen die twee is.

Wolter: "Hij is erop gericht om zaken recht te zetten", zei je net. En dat betekent dan – als ik het eventjes mag samenvatten – dat God dan uiteindelijk ieder mens, en ieder creatuur, dan ook daar brengt waar Hij wil.

André: Precies ja, en laat dat maar aan God over want Hij wéét wat Hij doet. Dat is wat Hij voor ogen heeft en dat is wat Zijn liefde wil bewerken. En "ontzegt Hem dus Zijn vermogen niet", daar is Hij God voor! En het is geweldig dat Zijn plan, en die uitkomst, al vaststonden voordat Hij met de dingen aanving. Dat we zo'n God hebben Die met récht de Schepper is, Die het allemaal bedacht heeft en tot stand heeft gebracht. En dat Hij – door middel van diepe dalen en diepe wegen, vervreemding en vijandschap – alles ultiem daar teréchtbrengt. Ja, dat kan maar Eén verzinnen, namelijk : God.

Wolter: Je sprak er net over "dat God een plan heeft dat Hij uitvoert". Dat betekent dat God dus niet halverwege verrast kan worden door acties, of zaken, die dan 'ineens' zouden gebeuren. Hij heeft alles onder controle, en Hij weet precies waar het naartoe gaat.

André: Amen! Want dat is eigenlijk ook wat hem God maakt. Hij is álwetend, en hoe zou 'een Alwetende' ooit verrast kunnen worden, of gefrustreerd kunnen raken over iets wat Hij anders gepland zou hebben? Dat is een aanslag op, en een ondermijning van, de wetenschap of het besef dat Hij álmachtig en álwetend is. Hij is werkelijk God!

Er wordt soms ook, bij wijze van spreken, mensvormig over God gesproken in de Bijbel, maar in de absolute zin is Hij dé God. En uit Hem, door Hem en tot Hem is álles. Niets en niemand uitgezonderd, ja, gewéldig.

Wolter: Geweldig!

Misschien heeft het zijdelings met oordelen te maken, maar je hoort wel eens de term 'annihilatie'. Kun je ons misschien uitleggen wat dat is en waarom dat zo'n schadelijke leer is?

André: Ja, de leer van de annihilatie, is een variant op de leer van de hellestraf.

De leer van de hellestraf – zoals dat traditioneel geleerd is in de christenheid en nog steeds geleerd wordt – dat is dat mensen (de wereld, de ongelovigen zoals men dat dan noemt) zullen worden veroordeeld en bewust ‘tot in alle eeuwigheid’ – ook al zo'n on-Bijbelse term, maar goed – worden gefolterd, gestraft, gepijnigd, in welke zin dan ook (of dat mentaal en fysiek, of beiden, is).

De leer van de annihilatie is een stuk vriendelijker want die zegt: “Nee, dat is niet bewust, God vernietigt.” Annihilatie, daar zit het woordje ‘nihil’ in. De mens, of het creatuur, wordt tot ‘niets’ gemaakt, gewoon vernietigd. Het idee is dat wat de Bijbel ‘de tweede dood’ noemt, een definitieve annihilatie is. Er zit een element van waarheid in, want dood op zich is inderdaad óók annihilatie; een mens is er dan niet. Een mens is er een tijd – sterft – en dan ‘is hij niet meer’, zo spreekt de Bijbel er ook over. En bij de opstanding roept God het ‘niets zijnde’ tot ‘aanzijn’; dus brengt Hij het weer in bestaan, in existentie. En de Bijbel spreekt over ‘de tweede dood’, en dat is inderdaad dat de mens ‘vernietigd wordt’, maar niet definitief. Kijk, en dát is de ernst eigenlijk ook van dat verhaal van de annihilatie. Dat is weliswaar een stuk vriendelijker dan de leer van de eindeloze hellestraf die bewust wordt ondergaan, maar in de leer van de annihilatie heeft ‘de dood’ nog weer het laatste woord. Terwijl het Evangelie nu juist de boodschap is dat Christus Jezus – zoals dat staat in 2 Timotheüs 1 – de dood teniet doet en onvergankelijk leven aan het licht brengt. En dat betekent dus dat de dood níet het laatste woord heeft!

De dood wordt als laatste vijand teniet gedaan; dus de dood zelf wordt ‘geannihileerd’. En als er geen dood meer is, ja, dan betekent dat dat allen levend worden gemaakt. God doet – door Christus – de dood teniet, door állen levend te maken. ‘Zoals in Adam allen sterven, zo worden in Christus allen levend gemaakt.’ En als állen levend zijn gemaakt... ja, dan is er dus geen dood meer en dat is de echte ‘Bijbelse annihilatie’, om zo maar te zeggen. Dat betekent dus dat het leven wérkelijk triomfeert!

Ik heb het vorige week nog bij het graf voorgelezen; de woorden die in 1 Korinthe 15 staan van dat als God allen levend gemaakt heeft. Dan staat er: ‘en dan zal wat geschreven staat waarheid worden: de dood is verzwolgen in de overwinning.’ Dus er blijft niets van de dood over, omdat het verzwolgen wordt in léven; de overwinning! Onvergankelijk! En als dát geen Evangelie is?!

Wolter: Ja!

Ik had eigenlijk nog een vraag, maar die laat ik nu liggen, want ik vind dit een heel mooi einde.

André: Nou, dat zeker, eindeloos zelfs!

Wolter: Ja, en die laatste vraag komt nog wel eens een keer, misschien. Wat een geweldig Evangelie hebben we, zomaar om niet gekregen; prachtig!

André, ik wil het hier even bij laten. Misschien, als de mensen kijken, dat ze zeggen van: "Nou, ik heb ook nog wel wat vragen." Dan mogen ze die altijd sturen en misschien komt er wel een vervolg op deze sessie die we nu hebben gehad, we zullen zien. Mag ik je hartelijk danken voor de ongelooflijke zaken die je vanuit Gods Woord met ons hebt willen delen en dat je de tekstverwijzingen ook zo uit je hoofd hebt kunnen noemen. Ik denk dat wij er met z'n allen heel blij mee zijn.

André: Wat mij betreft; wordt vervolgd. Ik vind het heel plezierig en je bent hartelijk welkom, Wolter.

Wolter: Oké, hartelijk dank.

André: Het was mij ook een genoegen, zeker!

Bron: Wolter Brakshoofden www.dezeventigboeken.nl

'Van spraak naar tekst' www.godsvermogen.com